

Глава 4. Чому ми працюємо глобально

- Шлях, на якому треба бути готовим навіть віддати життя
- Шляхетно зароблене витрачається на шляхетні цілі
- Сила танцю зворушує світ
- Ангели відкривають шлях через темний ліс
- Світове турне
- Останній літак до Америки
- Наше майбутнє пов'язане з океаном
- Преподобний Мун — насіння для нової американської революції
- Пам'ятник Вашингтону, 1976 рік
- Не плачте за мною, плачте за світом
- «Чому мій батько повинен сидіти у в'язниці?»

Шлях, на якому треба бути ГОТОВИМ НАВІТЬ ВІДДАТИ ЖИТТЯ

Щойно звільнившись із в'язниці Содемун, я пішов до буддійського храму Габса на горі Героунг у провінції Чунчон. Мені потрібно було залікувати рани від тюремних тортур. Також мені потрібен був ліс, де я міг би молитися й думати про майбутнє нашої церкви. Це було незабаром після закінчення Корейської війни, тому знайти достатньо їжі, щоб вижити, досить часто було складним завданням. Проте, попри ці тимчасові труднощі, мені було важливо скласти плани на довгострокову перспективу. Доти в нас так і не було просторої ї церкви, щоб умістити всіх наших членів під час служби, але я відчував, що маю зазирнути в далеке майбутнє.

Після краху японського колоніального панування та звільнення Кореї 1945 року так і не було встановлено дипломатичних відносин між двома країнами. Японія не визнала уряд у Сеулі, а Корея вважала Японію ворожою країною. Я вважав, що, коли ситуація заспокоїться, важливо відновити контакти між двома державами. Декілька разів ми намагалися відправити місіонера до Японії, але вони не увінчалися успіхом.

Якщо подивитися на ситуацію із загальної точки зору, то не можна було відштовхнути Японію, просто вважаючи її ворогом. 1958 року я покликав Чве Бон Чуна, щоб він зустрівся зі мною на горі за храмом Габса.

— Ти мусиш негайно їхати до Японії. І навіть якщо тобі загрожуватиме смертельна небезпека, не повертайся назад.

Який же він був приголомшений таким поворотом подій.

— Так! — відповів він, не вагаючись і миті.

Тоді ми заспівали корейський християнський гімн, що починався зі слів:

«Покликані Богом, ми шануємо поклик;

Господи, ми підемо, куди ти скажеш...»

Ми разом зійшли з гори в піднесеному настрої. Він навіть не спитав мене, за що має жити в Японії, або як має розпочати свою діяльність там. Чве Бон Чун був таким сміливим чоловіком! У ті часи Корея ще не встановила дипломатичних відносин з Японією, тому туди можна було потрапити тільки нелегально. Зрозуміло, що це було порушенням японських законів, але, оскільки це конче треба було зробити, моєму другові багато чого довелося пережити.

Чве Бон Чун навіть не знав, чи зможе потрапити до Японії, але був готовий у разі потреби покласти своє життя. Поки мені не повідомили, що він успішно перетнув протоку до Японії, я відклав усе й молився в маленькій кімнатці церкви. Я не їв і не спав. Нам навіть довелося взяти кредит на 1,5 мільйона вон, щоб він зміг поїхати. Багатьом з наших членів церкви не було чого їсти, але проповідувати в Японії було настільки важливо, що все інше довелося відкласти.

На жаль, Чве Бон Чуна заарештували, щойно він прибув до Японії, і відправили назад до Кореї.

Яле я знову послав його до Японії. І знов його зловила поліція й повернула назад. Дивлячись у сповнені сліз очі мого послідовника, я міг лиш уявити, через що йому довелося пройти. Синці на лобі та опухлість свідчили про жорстокі тортури. Я лагідно погладив друга по голові, на якій було видно білу шкіру на місцях пасм вирваного волосся. Він намагався стримати сльози, але підсвідомо його обличчя здригнулося.

— Не буду запитувати тебе, як ти вижив, опинившись на межі смерті. Бери та їж мерщій! — сказав я, посунувши до нього тарілку з гарячим рисовим супом.

Попри те, що Чве Бон Чун був страшенно голодний, він не мав навіть сил швидко піднести ложку до рота. Мені нічого не залишалось, як узяти ложку й покласти рис у тарілку із супом.

— Ну ж бо, їж. Мені дуже болить, але це все, що я можу зараз для тебе зробити, — мовив я і, набравши ложку супу, почав його годувати.

Я сидів і дивився на Чве Бон Чуна, поки він не доїв увесь суп. Мені так хотілося обійняти його й розридатися, але я не міг цього зробити. Його тіло було вкрите слідами побоїв, завданими японською поліцією. Це було справжнє пекло — дивитися на те, як мій побратим був неспроможним навіть нормально поїсти після повернення. Могло статися так, що це була його остання тепла їжа в житті. Адже я мав ще раз відправити Чве Бон Чуна до Японії.

По тому ми знову піднялися на гору за храмом Габса. Мовчки прийшли до соснового лісу і, дивлячись на моє похмуре обличчя, Чве Бон Чуну стало лячно.

— Пробач, але все, що можу сказати, це те, що сьогодні ввечері їдь до Йосу і сідай на корабель. Вибору немає, навіть якщо японська поліція схопить тебе десять разів. Навіть опинившись у смертельній небезпеці, це єдиний шлях, яким треба пройти. Не гай часу і сьогодні ввечері сідай на потяг до Йосу.

— Учителю, як ви можете таке наказувати? Я не поїду. Мені так лячно, що я не можу знов туди їхати! — розридавшись, Чве Бон Чун осів на землю там, де і стояв.

— Не плач, сльози роблять тебе слабшим. Хіба ти не той, хто ніколи раніше не знав страху? Немає чого боятися. І хоч на контрабандистському кораблі ти будеш сам, але ти ніколи не будеш на самоті. Разом з тобою буду і я, і Бог, ніколи не забувай про це.

Він сидів на місці й не міг підвестися. Я намагався його підняти, але його ноги тряслися й були немов ватні.

— Ах ти негіднику! Не поведься як дурень. Ну-бо, зберися із силами! — його плечі розправилися, а очі засвітилися.

— Ану марш! Це небесний наказ, який треба виконати.

— Я не можу поїхати! Вчителю, я абсолютно не можу поїхати!

— Маєш поїхати. Ану мерщій!

— Учителю! Якщо помирати, то я помру, але не можу поїхати туди знов. Якщо мене вкотре схопить японська поліція, то я точно помру. Будь ласка, більше не посилайте мене туди.

Я розумів, що відчуває Чве Бон Чун, адже він був готовий померти, але не їхати туди втретє, однак, незважаючи на це, я безжально його сварив. Його відповідальність полягала в тому, щоб поїхати туди навіть із ризиком для життя, моя ж відповідальність полягала в тому, щоб відправити його попри те, що він трусився від страху. Я немилосердно дав йому ляпаса, коли він просив мене не посилати його.

— Ах ти негіднику! Варто чоловіку пообіцяти щось, він має це виконати! Навіть якщо доведеться померти, їдь до Японії й помри там! — крикнув йому я.

Моє серце розривалося від болю, але в мене не було іншого вибору, як жорстко його підштовхнути. Мені теж не хотілося посилати його туди знову. Моя душа просто розривалася на шматки через те, що я змусив його таємно вночі сісти на корабель і втретє плисти через бурхливе холодне море. Однак це були часи, коли слід було обов'язково послати місіонера в Японію. Бо, якщо це потрібно Небесам, людина не може чинити на власний розсуд. І він, і я добре усвідомлювали всю серйозність ситуації.

Чве Бон Чун знову вирушив до Японії, сівши в Йосу на корабель контрабандистів. Але його третя спроба пробратися нелегально теж зазнала невдачі. Місіонера запроторили у в'язницю Омура й готували до того, щоби вкотре відправити назад до Кореї. Відповідно до японських законів, нелегальних мігрантів мали депортувати назад упродовж тижня. Щоб відправитися назад кораблем до Кореї, треба було доїхати потягом до міста Сімоносекі. У потягу шімджон Чве Бон Чуна просто розривався на шматки, чоловік готовий був радше померти, ніж повертатися до Кореї, тому почав поститися. Під час посту в нього підвищилася температура. Щоб вилікувати його, поліцейські відклали депортацію і відвезли хворого до лікарні. Скориставшись цією нагодою,

той утік.

Завдяки цим зусиллям, навіть ризикуючи власним життям, через три роки, 1958-го, Чве Бон Чун заснував церкву в Японії. Корея та Японія встановили дипломатичні відносини лиш за шість років по тому. Оскільки болючі спогади про страждання під японським колоніальним гнітом були ще досить свіжими, Корея відкидала будь-які заклики до встановлення контактів із Японією. Я змусив нашого місіонера поїхати до цієї ворожої країни заради майбутнього Кореї. І хоч Корея прагнула відмовитися від будь-яких контактів із Японією, ми мали проповідувати японцям і бути здатними обійняти їх. У той час Корея була бідною країною, тому слід було встановити зв'язки з японськими політиками й використати це для налагодження зв'язків зі Сполученими Штатами. Я передбачав, що це відкриє шлях, щоб Корея могла вижити. Завдяки жертві Чве Бон Чуна та успішній спробі відправити місіонера до Японії винятковий молодіжний лідер на ім'я Осамі Кубокі приєднався до церкви разом із групою молодих людей, які пішли за ним. Результатом їхньої діяльності стало становлення японської церкви.

Наступного року ми відправили місіонерів до Америки. Цього разу не було жодних проблем із візою, адже перед від'їздом вони отримали й паспорти, й візи. Одержати паспорти нам допомогли деякі міністри, які належали до Ліберальної партії. Раніше вони виступали проти нас і зіграли певну роль у тому, щоб я опинився у в'язниці Содемун, але тепер вони допомогли нам. Сполучені Штати в ті часи здавалися дуже далекою країною. Дехто з наших членів казав, що, замість посилати туди місіонерів, варто спочатку розширити нашу основу в Кореї. Однак я переконав членів Церкви, що це важливо, бо, якщо ми не вирішимо кризу Америки, Корею також буде знищено. У січні 1959 року ми відправили Кім Йон Ун, одну з професорок, звільнених з жіночого університету Іхва. Потім у вересні того ж року до США приїхав Кім Сан Чоль (Девід С.С. Кім). Місіонерська робота, яку вони розпочали, стала першим кроком у поширенні нашої діяльності по всьому світу.

Йосу — портове місто на півдні Кореї.

Шляхетно зароблене витрачається на шляхетні цілі

Кошти, накопичені завдяки бізнес-діяльності, є священними. Одначе, щоб прибуток був справді священним, важливо будувати бізнес не на брехні й не на жадобі до надприбутків. Займаючись бізнесом, треба завжди бути чесним і не прагнути отримати прибуток понад 30 %. Гроші, зароблені таким шляхетним шляхом, мають іти на шляхетні цілі. Їх потрібно витратити з чіткою метою та наміром. Це принцип управління бізнесом, який я пропагував усе життя. Я вважаю, що мета бізнесу не просто заробляти гроші. Він має бути спрямованим на підтримку місіонерської діяльності, яка є Божою працею.

Однією з причин, чому я докладав зусилля, щоб зібрати гроші для місіонерської діяльності саме завдяки бізнесу, полягала в тому, що я не хотів брати гроші в наших членів. Хоч би якою високою була мета, самих бажань недостатньо, щоб відрядити місіонерів за кордон, для цього потрібні кошти. І вони мають бути зароблені правильним шляхом саме для церкви. Кошти на місіонерську роботу слід заробляти гідним шляхом. Тільки в такому разі можна з гідністю їх витратити на будь-яку нашу діяльність.

Коли я міркував, як же можна заробити гроші, мій погляд привернули поштові марки. У ті дні я пропонував членам нашої громади писати одне одному листи принаймні тричі на місяць. Надіслати листа коштувало 40 вон, але я запропонував їм клеїти не одну марку за 40 вон, а сорок марок за 1 вону. Ми брали з цих листів погашені поштові марки і продавали їх. За перший рік ми заробили 1 мільйон вон. Зрозумівши, що

навіть маленькі поштові марки можуть приносити немалі гроші, ми продовжували цю діяльність протягом семи років. Ми також продавали чорно-білі фотографії визначних місць або відомих артистів, перед тим розфарбувавши їх у кольори. Це також значною мірою допомагало провадити нашу церковну діяльність.

Церква зростала, тому поштових марок і розфарбованих фотознімків не вистачало, щоб зібрати кошти, потрібні для місіонерської роботи. Оскільки ми хотіли послати місіонерів по всьому світу, нам треба було вивести наш бізнес на вищий рівень. У 1962 році за 720 000 вон ми придбали токарний верстат, якими користувалися японці, але 1945 року залишили його. Після того, як наш уряд провів деномінацію грошей, його вартість стала 72 000 вон. Корейська валюта була прив'язана до долара США, тоді за долар давали 125 вон, тож офіційна вартість інвестицій становила 576 доларів. Приміщення нашої церкви вважалося «власністю ворога» й раніше використовувалося японцями для зберігання вугільних брикетів. Ми розмістили цей токарний верстат у приміщенні церкви і назвали це все «Тоніль Індастріс».

«Цей верстат може здаватися вам чимось незначним», — пояснював я. «Ви можете ставити собі запитання, що ж ми будемо виготовляти завдяки цьому єдиному старому верстату? Однак це одне устаткування, яке ви бачите тут, незабаром перетвориться на 7 000 або навіть на 70 000 токарних верстатів, і компанія розвиватиметься спільно з оборонною та автомобільною промисловістю Кореї. Це устаткування, яке ми сьогодні встановили тут, безсумнівно, стане наріжним каменем у побудові автомобільної промисловості нашої країни. Повірте в це і будьте впевнені, що саме так і буде».

Я звернувся з цими словами до тих, хто зібрався перед приміщенням складу вугільних брикетів. Це був скромний початок, але наша мета була шляхетною і великою. Відгукнувшись на мій заклик, усі почали старанно працювати. Згодом, 1963 року, ми започаткували ще один бізнес дещо більшого масштабу. Ми планували випускати рибальські човни. Перше судно ми спустили на воду на пірсі в районі Мансок міста

Інчон та охрестили «Чонсинхо», що означає «Небесна перемога». Близько двохсот людей зібралося під час церемонії відправлення цього рибальського човна в море.

Вода є джерелом життя. Кожна людина народжується з материнської утроби, де вона оточена водою. Тож можемо сказати, що ми народжуємося з води. Спускаючи човна на воду, я мав переконання, що, подібно до того, як ми народжуємося з води, ми маємо вийти в море й подолати там усі випробування, щоб бути здатними витримати всі іспити, які постануть перед нами на землі.

«Чонсинхо» був винятковим човном. На ньому плавали Жовтим морем і зловили багато риби. Проте багато хто вважав, що в нас достатньо справ на суші і нам не потрібно виходити в море ловити рибу. Та я відчував, що ось-ось у світі почнеться океанічна ера. Запуск «Чонсинхо» був простим, але важливим першим кроком у відкритті нової ери. Я вже уявляв собі величезний океан із човнами, більшими та швидшими за «Чонсинхо».

Сила танцю зворушує світ

Ми не були багатою церквою. Навпаки, ми були бідною церквою, заснованою людьми, котрі не могли дозволити собі навіть достатньо їжі, щоб добре харчуватися. У нас не було шикарних церковних будівель, які були в інших церквах, ми їли ячмінь, коли інші їли рис, і таким чином заощаджували гроші. Ми ділилися цими грошима з людьми, які були біднішими за нас. Наші місіонери спали в неопалюваних кімнатах на ковдрах, що лежали на голій цементній підлозі. Зголоднівши, вони зазвичай вгамовували голод, з'їдаючи кілька варених картоплин. Ми завжди намагалися витратити гроші на себе по мінімуму.

Гроші, заощаджені таким чином, в 1963 році ми використали на заснування дитячої танцювальної трупи «Сонхва». Цю невеличку групу, яка складалася із сімнадцяти дітей, ми назвали «Маленькі ангели» (Little Angels). У ті часи в Кореї відбувалося обмаль культурних заходів. Нам не було що показати людям з інших країн, не кажучи вже про те, щоб подивитися й насолодитися чимось самим. Усі були занадто заклопотані, намагаючись вижити. Ніхто навіть не згадував про корейські танці або навіть сам факт, що нашій культурній спадщині п'ять тисяч років.

Мій план полягав у тому, щоб навчити танцювати цих сімнадцятьох дітей і потім відправити їх у світове турне. Багато іноземців уявляли Корею лише як бідну країну, яка вела страшну війну. Я прагнув показати всю красу корейського танцю, щоб глядачі зрозуміли, що культура є невіддільною частиною корейського народу. Можна наполягати, що наша культура має п'ять тисяч років традиції, але ніхто в це не повірить, якщо нам не буде що показати.

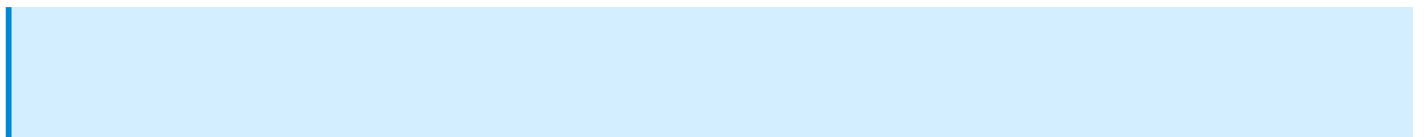
Красивий і довгий до п'ят ханбок, у який одягнені наші танцюристи, м'яко обертається під час танцю. Усе це є вражаючим культурним надбанням, яке дозволить західним людям, що звикли дивитися на

артистів з оголеними ногами, отримати новий досвід. Наші танці є відображенням сповненої суми історії корейського народу. Під час танцю, трохи схиливши голову, немов відчуваючи тиск, виконавці рухаються так, наче пливуть. Ці рухи корейського танцю могли бути створені тільки нашим народом із його історією завдовжки п'ять тисяч років.

Піднімаючи ногу, загорнуту в білий посон, танцівниця висуває її вперед, щоб зробити крок, і водночас повертає голову й піднімає руку. Коли я дивлюся на танці, то ніжність і тонкість розтоплює всі тривоги й розчарування в моєму серці. Неможливо зворушити аудиторію будь-якими словами, навіть виразно вимовленими. Натомість кожен танцювальний рух, виконаний з великою ніжністю й тонкістю, не залишає глядача байдужим. У цьому сила мистецтва. Саме вона дозволяє спілкуватися людям, навіть не маючи спільної мови. Не знаючи історії іншого народу, сила мистецтва дозволяє зрозуміти його душу.

Зокрема, невинні обличчя та яскраві усмішки дітей повністю змивають темний образ країни, у якій нещодавно була війна. Я створив цю танцювальну трупку, щоб познайомити Сполучені Штати, які були найрозвинутішою країною світу, з танцями, що відображають п'ять тисяч років нашої історії. Проте суспільство, ще й не побачивши танців «Маленьких ангелів», обрушилося на нас із критикою.

«Мало того, що жінки Церкви об'єднання танцюють день і ніч, то тепер вони ще й народили дітей, які теж танцюють», — лунали їхні обурливі закиди. Однак такі балачки не могли похитнути моєї рішучості. Я був переконаний, що слід показати світу корейський танець. Я прагнув, щоб люди, які звинувачували нас у тому, що ми танцювали голими, побачили прекрасні, ніжні рухи виконавців, які в білих посонах немов плинули. Це були не дикі танці з викрутасами без ритму, а ніжні рухи юних артистів, убраних у традиційний одяг нашої країни.

Посон — (кор.) корейські традиційні білі шкарпетки, які одягають з традиційним корейським костюмом — ханбок.

Ханбок — (кор.) національний традиційний костюм жителів Кореї, який часто шують з яскравих одноколірних тканин. Переважно використовується для офіційних і напівофіційних прийомів, фестивалів і свят.

Ангели відкривають шлях через темний ліс

Є дві речі, які ми маємо залишити своїм нащадкам у спадщину. Перше — це традиція, друге — це освіта. У народі без традицій немає майбутнього. Традиція — це душа, яка робить народ єдиним, а без душі народ не може існувати. Друга важлива річ — це освіта. Нація перестає існувати, якщо не дає освіти молодому поколінню. Адже освіта дає нам сили жити з новими знаннями. Завдяки освіті люди набувають життєвої мудрості. Той, хто не вміє читати, залишиться нерозумним, тоді як завдяки освіті людина навчиться користуватися життєвою мудрістю. Освіта допомагає нам зрозуміти принципи, за якими функціонує світ. Той народ, який передає нащадкам успадковану тисячорічну традицію і водночас навчає нових досягнень цивілізації — має світле майбутнє. Коли традиції та нові знання належним чином інтегруються в наше життя, вони дають народження самобутній культурі. І традиції, й освіта важливі, і не можна визначити, що має вищий пріоритет. Саме завдяки освіті ми розуміємо необхідність поєднати ці речі.

Коли я заснував танцювальну трупі, тоді ж започаткував і школу мистецтв «Маленькі ангели» (пізніше перейменовану в Сонхва). Метою заснування школи було поширення наших ідеалів світом через мистецтво. Питання, як правильно керувати школою, мало другорядне значення. Спочатку я втілював свій план у дію. Якщо є чітка й гарна мета, потрібно її швидко втілити в життя. Я прагнув, щоб діти навчилися любити Небеса, свою країну та людство.

Китайськими ієрогліфами я зробив каліграфію з девізом школи: «Любити Небеса, любити людство, любити країну». Хтось запитав мене: «Чому «любити країну» ви поставили в самому кінці, коли кажете, що ваша мета — показати світові унікальну культуру Кореї?» «Якщо

людина любить Небеса та людство, вона вже полюбила свою країну. Любов до країни вже досягнуто в цьому процесі», — відповів я.

Якщо корейця поважають в усьому світі, значить, він уже зміг розповісти всьому світу про Корею. «Маленькі ангели» демонстрували витонченість корейської культури в багатьох державах, але вони ніколи не підносили свою країну вище за інших. Образ Кореї як країни з величною культурою і традиціями залишився назавжди у свідомості людей, котрі бачили їхні виступи та вітали їх оплесками. У цьому сенсі «Маленькі ангели» зробили більше, ніж будь-хто, щоб розповісти всьому світу про Корею та показати любов до своєї країни. Щоразу я отримую велике задоволення, коли дивлюся виступи Чо Су Мі або Шін Йон Ок, які, закінчивши художню школу «Сонхва», стали всесвітньо відомими вокалістами; або Мун Хун Сук та Кан Су Джін, які є одними з найкращих балерин світу.

З 1965 року, коли вони вперше виступили за кордоном, у Сполучених Штатах, «Маленькі ангели» поширюють чудові корейські традиції по всьому світу. Британська королівська родина запросила їх виступити в присутності королеви Єлизавети II. Також вони виступили в Центрі виконавських мистецтв Джона Ф. Кеннеді, куди їх запросили з нагоди святкування двохсотріччя заснування США. Ще виступили перед президентом США Річардом Ніксоном, а також узяли участь у фестивалі культури та виконавського мистецтва, який відбувався в рамках Олімпійських ігор у Сеулі. «Маленькі ангели» відомі у всьому світі як культурні послы миру.

У 1990 році, коли я відвідав Росію, сталася цікава подія. «Маленькі ангели» дали концерт після моєї зустрічі з президентом Михайлом Горбачовим у ніч перед моїм від'їздом із Росії. Корейські дівчатка стояли в самому центрі Москви, центрі комунізму. Після танцювальної програми корейських танців, одягнені в ханбоки, «Маленькі ангели» своїми прекрасними голосами співали російські народні пісні. Глядачі знов і знов вигукували «Біс!» і не давали можливості зійти їм зі сцени. Зрештою, виконавиці повністю вичерпали свій репертуар пісень. Серед

присутніх була й перша леді Раїса Горбачова. На той час ще так і не було встановлено відносин між Південною Кореєю і Росією. Тому було незвичайним те, що перша леді відвідала культурний захід країни, з якою немає дипломатичних відносин. І все ж пані Горбачова сиділа в першому ряду, із захопленням аплодуючи протягом усієї програми. Після виступу вона прийшла за лаштунки та вручила трупі квіти. Хвалячи корейську культуру, вона повторювала знову і знову: «Маленькі ангели — справді янголи миру. Я навіть не уявляла, що Південна Корея має таку гарну культурну традицію. Протягом усього виступу я немов повернулася у власне дитинство».

Обійнявши кожного члена трупи й цілуючи їх, вона повторювала: «Мої маленькі ангели!»

1998 року «Маленькі ангели» відвідали Пхеньян у рамках першої суто приватної неурядової програми культурного обміну й дали там три вистави. Вони танцювали милий «Танець маленького нареченого» та барвистий «Танець віял». Очі північних корейців, які спостерігали за виставою, були наповнені сльозами. Образ нестримно ридаючої жінки, присутньої під час вистави, потрапив в об'єктив газетного фотографа. Кім Йонг Сун, голова Азійсько-тихоокеанської комісії миру Північної Кореї, похвалив «Маленьких ангелів» після їхнього виступу, сказавши: «Вони проклали стежку через темний ліс».

Саме це «Маленькі ангели» і зробили. Вони вперше продемонстрували, що корейці з Півночі та Півдня, які так довго поверталися один до одного спиною, здатні, зібравшись разом, подивитися виступи одне одного. Ми часто вважаємо, що саме політика рухає світ, але це не так. Світ рухає саме культура й мистецтво. Саме емоції, а не розум, вражають людей до глибини душі. Зміни ідеологій і суспільних устроїв відбуваються саме завдяки змінам душ, які стають спроможними сприйняти щось нове. «Маленькі ангели» не просто рекламували нашу традиційну культуру, їхній внесок був значно більший. Адже вони торували вузькі стежки між абсолютно відмінними світами.

Кожного разу, коли я зустрічаюся з «Маленькими ангелами», я кажу їм:

«Щоб ваші танці справді були вражаючими, у вас мають бути вражаючі душі. Щоб ваші обличчя сяяли, мають сяяти ваші душі». Справжня краса виходить з душі людини. Маленькі янголята зворушили серця людей по всьому світу, адже краса корейських традицій і духовної культури, якими просякнуті їхні танці, прекрасні. Отже, оплески «Маленьким Ангелам» насправді є оплесками традиційній культурі Кореї.

Світове турне

З дитинства я подумки мандрував далекими краями. Якби я був у рідному місті, то піднявся б на гору і мріяв про море. Коли я приїхав до Сеула, то хотів поїхати до Японії. Я завжди мріяв побувати в місцях, більших за те, де я вже бував.

1965 року я вирушив у свою першу навколосвітню подорож. Моя валіза була наповнена землею та камінням із Кореї. Мій план полягав у тому, що, мандруючи світом, я буду садити корейський ґрунт і каміння в кожній країні, таким чином встановлюючи зв'язок між Кореєю і світом.

Протягом десяти місяців я побував у сорока країнах, включаючи Японію, Сполучені Штати та країни Європи. У день, коли я залишав Сеул, сотні наших членів приїхали автобусами, щоб провести мене, тому зал аеропорту Кімпо був заповнений людьми. У ті часи виїзд за кордон був знаменною подією. Того січневого дня, коли наші члени зібралися біля аеропорту, з північного заходу дув сильний холодний вітер. Ніхто їм не казав цього робити, вони просто послуухалися поклику свого серця. Я був щиро їм вдячний за такий сердечний порив.

У той час наша місіонерська діяльність поширювалася на десять країн, але я планував охопити до сорока країн протягом двох років. Саме для того, щоб закласти для цього основу, я проїхав сорока країнами. Моєю першою зупинкою була Японія. Мене приголомшливо зустріли там, де Чве Бон Чун ризикував своїм життям, щоб почати нашу діяльність. Отже, озираючись назад, ми маємо відчувати лише вдячність.

Я спитав японських членів: «Ви «з Японії», чи ви вийшли за межі свого світогляду, що «я з Японії»?». Я продовжив: «Бог не хоче того, що є «японським». Йому не потрібно те, що є «японським». Йому потрібні люди, які виходять за межі Японії. Якщо ви хочете бути людьми, які будуть корисні Богу, вам потрібно вийти за межі японських рамок і

стати японцями, які люблять світ». Найімовірніше, їм було нелегко це почути, але я чітко все їм пояснив.

Другим пунктом призначення були Сполучені Штати. Я прилетів через аеропорт Сан-Франциско, де мене зустріли наші місіонери. Звідти ми почали нашу поїздку всією країною. Під час цього туру по Америці в мене з'явилося сильне передчуття: «Ця країна керує світом. США мають стати центром нової культури майбутнього». Тоді я запланував придбати в Сполучених Штатах приміщення для семінарів, яке вміщує п'ятсот людей. Звичайно, воно призначалося не тільки для корейців. Це мав бути міжнародний заклад для людей із більш ніж ста країн.

На щастя, ця надія незабаром стала реальністю. Представники багатьох держав узяли участь у цьому семінарі, коли протягом шести місяців вони вивчали та обговорювали шляхи побудови миру у світі. Раса, національність і релігія не мали жодної різниці. Я вірю, що світ стане кращим, якщо люди з різними поглядами, не обмежуючись расою, національністю або релігією, зберуться разом і щиро поділяться поглядами на шляхи побудови мирного світу.

Під час моєї подорожі Америкою я відвідав усі штати, крім Аляски та Гаваїв. Ми орендували автівку-універсал, де ззаду можна було покласти всі наші речі, та їхали день і ніч. Часом водій починав засинати, тому я будив його, кажучи: «Я знаю, що ти заморився. Але ж я приїхав сюди не заради того, щоб просто мандрувати країною. Я тут, щоб виконати насправді важливу роботу, тому нам треба поспішати».

Ми не гаяли часу на їжу, а перебивалися на ходу в машині кількома шматками хліба з ковбасою і солоними огірками. Ми так і снідали, й обідали, і вечеряли. Спали ми також в авто. Машина була нашим домом, це було й наше ліжко, і наш ресторан. У тій маленькій автівці ми їли, спали й молилися. Усе, що треба, ми робили в машині. Я мав чітку мету, тому моєму тілу було неважко перенести дрібні незручності.

Після США й Канади я поїхав до Центральної та Південної Америки, а

потім до Європи. На мій погляд, Європа повністю перебуває в культурній сфері Ватикану. Я вважав, що, не знайшовши порозуміння з Ватиканом, ми не досягнемо успіху в Європі. Навіть Альпи, на які так важко піднятися, здавалися невеликими в порівнянні з Ватиканом.

У Ватикані європейці збираються, щоб помолитися. Я поїхав туди й молився до сьомого поту. Я молився, щоб християнство, розділене на велику кількість конфесій і груп, могло швидко об'єднатися. Бог створив єдиний світ, але люди розділили його зручними для себе способами. Я ще більше переконався в тому, що ці розділення мають зникнути, а світ об'єднатися в одне-єдине ціле. З Європи я поїхав до Єгипту та Близького Сходу й завершив тур за десять місяців.

Я повернувся до Сеула з валізою, повною землі та каміння зі ста двадцяти місць у сорока країнах. Закладаючи ґрунт і каміння, які привіз із собою з Кореї, натомість я брав ґрунт і каміння з кожного місця і привіз їх назад до Кореї. У такий спосіб я з'єднав Корею з цими сорока країнами, щоб підготуватися до майбутнього, коли центром мирного світу стане Корея. Я почав підготовку, щоб відправити місіонерів у ці сорок країн.

Останній літак до Америки

Наприкінці 1971 року я поїхав до США. У мене були завдання, які неодмінно треба було виконати в Америці, але дістатися туди було непросто. Це була не перша моя поїздка до Сполучених Штатів, однак мені незвично довго довелося чекати на отримання візи. Дехто з членів запропонував мені поїхати пізніше, але я не міг відкладати. Мені було важко пояснити все громаді, та я мусив відбутися з Кореї у визначений день. Тому вирішив спочатку поїхати до Японії і там одержати американську візу. Я поспішав залишити Корею.

У день мого від'їзду було доволі холодно, але провести мене прийшло так багато членів нашої церкви, що не всі змогли увійти до терміналу. Та, коли я проходив паспортний контроль, виявилось, що в моєму паспорті не вистачає печатки начальника відділу Міністерства закордонних справ. Штамп засвідчував, що уряд дозволив мені покинути країну. Через це я так і не зміг вилетіти тим рейсом.

— Пробачте, вчителю! Повертайтеся додому й зачекайте там, будь ласка, поки ми отримаємо штамп, — сказали члени, які готували від'їзд.
— Ні, — відповів я. — Я зачекаю тут, в аеропорту. Ідіть і швидко поставте той штамп.

Я відчував усю невідкладність ситуації. Була неділя, отож начальника відділу не було на робочому місці. Але я не міг дозволити собі вважати це вагомою причиною не отримати штампу. Зрештою, наші члени дісталися до домівки керівника відділу й попросили його поставити штамп у моєму паспорті. Того дня я сів на останній рейс до Америки. А вночі уряд оголосив у Кореї надзвичайний стан і ввів жорсткі обмеження на приватні поїздки громадян за кордон. Я сів на останній рейс і завдяки цьому зміг поїхати до США.

Я подав заявку на отримання американської візи в Японії, але мені знову відмовили. Пізніше я дізнався причину відмови. У корейського уряду

була інформація, що перед самим звільненням Кореї мене було затримано японською колоніальною поліцією за звинуваченням у тому, що я комуніст. Початок 1970-х був часом, коли комунізм поширювався шляхом жорстких дій. Ми відправили місіонерів у 127 країн, але з чотирьох їх видворили. Проповідницька діяльність там могла вартувати життя. Проте я ніколи не здавався і продовжував посилати місіонерів до Радянського Союзу та інших комуністичних країн.

У 1973 році в Чехословаччині сталася жахлива подія. Одночасно було заарештовано близько 30 наших членів, включно з місіонерами. Тоді двадцятичотирирічна Марія Живна у розквіті своїх сил померла в холодній тюремній камері. Вона стала першою мученицею, яка проповідувала Боже слово й загинула в комуністичній країні. Упродовж наступного року ще кілька людей теж загинули у в'язницях. Коли я чув про смерть наших членів у тюрмах, моє тіло просто кам'яніло. Я не міг ані говорити, ані їсти, ані молитися, і сидів, немов істукан. Якби вони не зустрілися зі мною і не слухали моїх проповідей, то не страждали б і не помирали на самоті в холодних в'язницях. Вони проходили через ці муки замість мене. «Чи варте моє життя того, щоб вони помирали замість мене? Як я можу віддячити місіонерам, що були в комуністичних країнах, за той тягар, який вони взяли на себе замість мене?» — питав я себе. Я страшенно засмутився, здавалося, ніби мене кинули в морську безодню. Я побачив перед собою Марію Живну у вигляді жовтого метелика. Жовтий метелик, що втік із чехословацької в'язниці, махав крилами, ніби хотів сказати, що треба бути сильним і підвестися. Проповідуючи слово, навіть із ризиком для власного життя, Марія справді перетворилася з гусені на метелика. Близько 1980 року ми почали називати нашу місіонерську роботу в комуністичних країнах Східної Європи «Місія метелик».

Місіонери, які працювали в таких надскладних умовах, часто отримували одкровення через сні та видіння. Перебуваючи в ізоляції, вони не могли вільно спілкуватися з іншими, тому Бог наставляв їх, підказуючи, яким шляхом їм треба йти. Часто траплялося, що ненадовго задрімавши, місіонер бачив сон, у якому йому говорили: «Вставай

негайно і йди в якесь інше місце». Він слідував вказівці, що отримав уві сні, і згодом з'ясовувалося, що туди, де він відпочивав, приходила таємна поліція. Одного разу я наснився членові церкви, який мене ніколи не бачив; уві сні я вчив його, як треба свідкувати. Пізніше, зустрівши мене вперше, він вигукнув: «Ви та людина, яку я бачив уві сні».

Кім Йон Ун, яка на початку 1959 року вирушила до Сполучених Штатів місіонеркою, їздила, проповідуючи Боже слово, по великих університетах країни. У той час вона познайомилася з Пітером Кохом, німецьким студентом Каліфорнійського університету в Берклі. Після їхньої зустрічі він вирішив припинити навчання та поплив кораблем до Роттердама, щоб почати свою місіонерську роботу в Німеччині.

З Японії послали місіонерів до комуністичних країн Азії. Ми не проводили навіть ніякої спеціальної служби, щоб відзначити від'їзд цих місіонерів, які мали їхати туди, де їхнє життя буде на волосінь від смерті. Мені було дуже боляче це робити, так само, як і штовхати Чве Бон Чуна, він знову спробував незаконно потрапити до Японії під час нашої останньої зустрічі в сосновому лісі за храмом Габса. Батько, якому доводиться спостерігати за покаранням дитини, швидше погодився б прийняти це покарання на себе. Я волів сам поїхати місіонером. Моє серце краялося, коли я посилав членів Церкви туди, де за ними могли не лише спостерігати, але й стратити за їхню релігійну діяльність. Коли місіонери поїхали, я більшість часу проводив у молитві. Щирі молитви були найкращим, що я міг зробити, аби захистити їхнє життя. Місіонерська діяльність в комуністичних країнах була надто небезпечною. Місіонер ніколи не знав, коли комуністична партія може його ув'язнити.

Місіонери, які поїхали до комуністичних країн, навіть не могли сказати батькам, куди вони вирушають. Батьки добре усвідомлювали небезпеку поїздки в ці країни, тому й ніколи б не дозволили своїм дітям туди їхати. Гюнтера Верцера викрило КДБ і депортувало з Радянського Союзу. У Румунії, де все було під контролем диктатора Ніколае Чаушеску, таємна

поліція постійно стежила та перехоплювала телефонні дзвінки наших місіонерів.

Отак доводилося ризикувати своїм життям і життями наших членів, щоб повалити комунізм і побудувати Боже Царство. Однак Сполучені Штати не давали мені візи, бо думали, що я комуніст. Нарешті, у Канаді після подання матеріалів, що ілюструють мою антикомуністичну діяльність, я зміг отримати американську візу.

Причина, чому я проходив через усі ці труднощі, щоб поїхати в США, полягала в боротьбі з темними силами, які спричинили моральну деградацію Америки. Я залишив Корею, щоб воювати із силами зла. У той час усі основні проблеми світу — комунізм, наркотики, моральний занепад і аморальність — змішалися в пекельній суміші. Я заявив: «Я приїхав до Америки як пожежник і лікар. Якщо загориться будинок, треба прийти вогнеборцеві, а якщо хтось захворів, то приїжджає лікар». Я був схожий на пожежника, який поїхав до Америки гасити вогонь аморальності. Але також я був і лікарем, котрий приїхав вилікувати США від недуги, через яку країна втратила Бога та стала на шлях занепаду.

На початку 1970-х Америка була втягнута у війну у В'єтнамі, проти якої виступали активісти. У Сполучених Штатах відбулося серйозне роз'єднання. У пошуках сенсу життя молодь експериментувала з алкоголем, наркотиками та вільним сексом, нехтуючи при цьому своєю вічною душею. Основна релігія, яка мала б направляти молодих людей, не справлялася зі своєю роллю. Вона не могла допомогти молоді припинити своє безцільне блукання й повернутися до нормального способу життя. Гедоністична, матеріалістична культура тягнула багатьох молодих людей вниз, оскільки вони не могли знайти місця, де їхня душа знайшла б спокій.

Незабаром після приїзду до Сполучених Штатів, я проїхав країною з виступами: «Майбутнє християнства» та «Надія Бога для Америки». Звертаючись до широкої аудиторії, я, як ніхто інший, критикував слабкі сторони США.

Я нагадував про те, що заснована на пуританському дусі Америка за

двісті років стала найсильнішою країною світу лише тому, що отримала безмежну любов і Боже благословення. Я нагадав аудиторії, що свобода Америки походить від Бога, але сьогодні Америка відвернулася від Нього. «В США є чудові традиції», — сказав я. «Усе, що вам потрібно зробити, це відродити їх». Я поїхав, щоб пробудити дух Америки, врятувати її від знищення та закликати людей, покаювшись, повернутися до Бога.

Наше майбутнє пов'язане з океаном

Подорожуючи світом, я планував відкриття бізнесу світового рівня, хоча й нікому про це не казав. З ростом церкви зростала й кількість місіонерських центрів, відповідно суттєво зросли наші затрати, тому нам потрібен був великий бізнес, який би дозволив заробити достатньо грошей. Мандруючи сорока вісьмома штатами Америки, я міркував над тим, який бізнес нам допоможе підтримувати заплановану діяльність.

Добре відомо, що американці їдять м'ясо щодня. Я подивився, скільки коштує корова. Тоді як у Флориді за неї просили 25 доларів, у Нью-Йорку вартість доходила до 400 доларів. Тоді я перевінив ціну одного тунця й виявив, що один синій тунець коштував понад 4000 доларів. Тунець відкладав понад 1,5 мільйона яєць одночасно, тоді як у корови народжувалося всього одне теля за раз. Стало зрозумілим, що ловля тунця набагато кращий бізнес, ніж вирощування худоби.

Однак проблема полягала в тому, що американці їли мало риби. Тоді як японці надзвичайно полюбили тунця. У США жило багато японців, а дорогі ресторани, якими вони керували, дорого продавали сирого тунця. І все ж були й американці, котрі вчилися насолоджуватися сирою рибою, смакуючи тунця.

Більша частина поверхні нашої планети вкрита океанами, а не сушею. Сполучені Штати омиваються двома океанами, відповідно мають великі рибні ресурси. І на відстані понад 320 кілометрів від узбережжя жодна держава не має територіальних претензій на океан. Будь-хто може вийти в океан на риболовлю. Щоб створити ферму або вирощувати худобу, нам потрібно було б придбати землю, але в океані немає такої потреби. Усе, що нам було потрібно, — лише човен, на якому ми могли б

вийти далеко в море, щоб наловити риби. Океан наповнений тим, що можнаїсти. Також поверхня океану активно використовується для судноплавства. Речі, зроблені в одних країнах світу, перевозяться кораблями в інші з метою торгівлі. Океан — це скарбниця, яка гарантує людству світле майбутнє.

Ми придбали кілька човнів у Сполучених Штатах. Це були не ті великі кораблі, які можна побачити в брошурах, а човни від 10 до 12 метрів завдовжки. Вони могли пливти за тунцем із вимкненими двигунами. Це були рибальські човни розміром з яхту, які не бували в серйозних аваріях. Ми розмістили їх у Вашингтоні, Сан-Франциско, Тампі та на Алясці. Також ми придбали судноремонтний комплекс.

Ми проводили багато досліджень самотужки. Розмістивши по одному човну в кожному регіоні, ми виміряли температуру води. Ми зробили діаграму, яка відображала, скільки тунця було виловлено щодня. Ми не просто використали дані, надані експертами; наші члени самі вийшли на кораблях зібрати інформацію. Також ми використали результати досліджень, проведених університетськими дослідниками у відповідних регіонах. Крім того, я сам їздив у ті райони, жив там і перевіряв усе. Жодні дані не були точнішими за ті, що зібрали ми.

Ми подолали чимало труднощів, щоб провести це дослідження, але не залишили результати тільки для себе. Натомість поділилися ним з іншими рибалками. Ми також розробили нові рибні угіддя. Якщо в одній зоні виловлюють забагато риби, це виснажує її популяцію. Тому важливо переміщатися в інші райони. За короткий час ми суттєво вплинули на рибну промисловість США.

Ми почали ловити рибу у відкритому морі. Наша ідея полягала в тому, що одне судно виходить у море щонайменше на пів року, не повертаючись у порт. Коли корабель наповнювався рибою, наскільки дозволяла його вантажопідйомність, до нього виходило транспортне судно, забиало рибу й поповнювало їжею та паливом. На кораблі були холодильні установки, у яких можна було довго зберігати рибу.

Наш корабель мав ім'я «Нова надія» і був добре відомий тим, що дозволяв наловити багато риби. Я сам вийшов на тому човні та зловив тунця. Часто люди бояться виходити на човнах у море. Коли я пропонував молодим людям зробити це, вони відразу лякалися.

— У мене морська хвороба, — часто говорили вони.

— Варто мені сісти в човна, і я починаю дрижати й відчувати, що помру. Тому спочатку я сам сів у човна й майже щодня протягом семи років виходив у море. Навіть зараз, коли мені вже дев'яносто років, я люблю виходити в океан, коли маю час. Зараз дедалі більше молодих людей кажуть, що хочуть покататися на човнах. Усе більше жінок прагнуть це зробити. Якщо лідер виконує завдання першим, за ним слідує люди. Тож я став добре відомим ловцем тунця.

Однак сама по собі ловля тунця не має сенсу. Адже його потрібно ще й продати за гарну ціну. Ми створили цех із перероблення тунця, і я навіть сам ним торгував. Ми продавали тунця на вулицях із мобільних рефрижераторів. Оскільки робити це на вулицях було непросто, ми відкривали власні ресторани морепродуктів і продавали тунця безпосередньо споживачам. Коли в нас з'явилися власні ресторани, люди вже не могли ігнорувати нас.

Три з чотирьох найбільших риболовних майданчиків у світі містяться в Сполучених Штатах. Три чверті світових запасів риби у водах поблизу США. Однак у Сполучених Штатах порівняно мало рибалок, а риболовецька промисловість надто недорозвинена. Уряд вжив багато різноманітних заходів з метою підтримки риболовецької галузі, але вони не дали очікуваного ефекту. Влада продавала човни з великою знижкою за умови, що покупці послуговуватимуться ними впродовж двох із половиною років, однак мало хто скористався цією нагодою. Такий стан справ дуже засмучував. Коли ми почали розвивати риболовецьку промисловість, в кожному портовому місті піднявся галас. І це було зовсім не дивно, бо там, де ми починали інвестувати, місцеві громади стали процвітали. Ми йшли невторованим шляхом до нового світу. І не просто ловили рибу, а крокували дорогою, якою раніше ніхто

ще не ходив. Наскільки ж це цікаво — відкривати нові шляхи!

В океані відбуваються постійні зміни. Кажуть, що душа людини безперервно змінюється і вранці, і вночі, а океан міняється щомиті. Саме тому океан є загадковим і красивим. Океан охоплює все на небі та землі. У певному місці океан може створити хмари і потім, пролившись дощем, повернутися назад. Я дуже люблю природу, бо вона ніколи не обманює. Якщо океан високий, він опускається; якщо низький — піднімається. Щоразу він змінює свій рівень, щоби все врівноважити. Навіть важко висловити, наскільки я почуваюся спокійно під час риболовлі. Що може потурбувати нас, коли ми в океані? Що нас може змусити поспішати? У нас багато часу для себе. Усе, що нам потрібно зробити, — це спостерігати за океаном і спілкуватися з ним. Що довше людина перебуває в океані, то глибшим вона відчуває духовний світ. Океан може бути спокійним, а вже за мить швидко змінитися й покритися великими хвилями. У кілька разів вищі за людину, вони піднімуться над човном, ніби поглинаючи його. А бурхливий вітер зі страшним звуком рвоне вітрила.

Але ж замисліться! Навіть коли клекочуть хвилі та дме страшний вітер, риби спокійнісінько сплять собі у воді. Вони віддають себе на розсуд хвиль і не протистоять їм. Я дізнався про це від риб. Мені не страшно, хоч би якими сильними були хвилі. Я просто дозволяю хвилям нести мене. Я злився в одне ціле з човном, і ми віддалися хвилям. І тоді моє серце перестало тремтіти, хоч які великі здіймалися хвилі. Океан був настільки чудовим учителем у моєму житті, що я створив програму «Океанський виклик», яка виховує в молоді лідерські навички, котрі дає океан.

Преподобний Мун — насіння для нової американської революції

Перша реакція американців на мене була досить холодною. Вони саркастично питали, як релігійний лідер із Кореї, незначної країни, що ледь пережила голод і війну, наважився закликати американців покаятися.

Американці були не єдиними, хто виступив проти мене. Дії «Червоної армії Японії», пов'язаної з міжнародними комуністами, були особливо радикальними. Її представників спіймали ФБР, коли ті намагалися прокрастися до семінарського центру в Бостоні, де я часто зупинявся. Було так багато спроб завдати мені шкоди, що мої діти не могли ходити до школи без охоронців. Через тривалі загрози моєму життю певний час я виступав, стоячи за куленепробивним склом.

Попри таку опозицію, серія виступів чоловіка з маленькими очима зі Сходу здіймала дедалі більше галасу. Люди почали слухати вчення, яке абсолютно відрізнялося від того, що вони звикли чути до того. Лекції про основоположні принципи Всесвіту і заклик до пробудження духу засновників Америки були ковтком свіжого повітря для американців, які прямували в безодню аморальності та ліні.

Завдяки моїм лекціям в американців відбулася революція свідомості. Молоді люди стригли своє довге до плечей волосся, голили неохайні бороди і йшли за мною, називаючи мене «Батьком Муном» або «Преподобним Муном». Зміни зовнішнього вигляду ведуть і до змін душі. Отже, Бог почав входити в душі молоді, яка занурилася в алкоголь

і наркотики.

Лекції слухала молодь із найрізноманітніших верств і деномінацій. Якби під час своїх проповідей я спитав: «Чи є тут пресвітеріани?», піднялося б багато рук і почулося б: «Так, так». Якби я запитав: «Чи є католики?», руки знову піднялися б. Коли б я запитав: «Як щодо південних баптистів?», багато людей знову відповіли б: «Я. Я». А я питав їх: «Чому ви приходите на мої проповіді замість того, щоб слухати їх у своїх церквах? Повертайтеся додому та йдіть до своїх церков, щоб почути Боже слово». На що мені відповідали з аудиторії: «Ми хочемо почути преподобного Муна!».

На наші служіння почало збиратися дедалі більше людей. Прийшли навіть деякі служителі пресвітеріанських і баптистських церков, приводячи із собою молодих вірян. Минав час, і преподобний Мун став образом, що символізує революцію свідомості в американському суспільстві.

Я навчав американську молодь, як долати труднощі, дотримуючись принципу, що, перш ніж керувати Всесвітом, людина повинна вміти керувати собою. У ті бентежні часи моє вчення принесло нове натхнення американській молоді. Вони гучно висловлювали свою згоду моїм посланням про сексуальну чистоту та істинні сім'ї. Вони приймали це все з таким захопленням, що я аж пітнів від хвилювання.

«Ви хочете нести хрест страждань?», — запитав я їх. «Ніхто не хоче йти хресним шляхом. Ваша душа може прагнути йти цим шляхом, але ваше тіло волатиме: «Ні!»». Те, що приємне для ока, не означає, що це добре для серця. Є багато речей, які можуть зовні виглядати гарно, тоді як у своїй суті є потворними й поганими. Якщо зрозумієте, що крокуєте шляхом, на якому шукаєте тільки те, що приємне для ока, негайно зупиніться і скажіть собі: «Ах ти, пройдисвіт!» Якщо ви прагнете їсти тільки те, що вам подобається, обмежте себе та посваріть своє тіло, кажучи: «Ах ти, негідне». Хіба молодих людей не приваблює протилежна стаття? У цих випадках ви повинні рішуче протистояти

таким бажанням. Якщо людина не може контролювати себе, вона нічого не досягне у своєму житті. Якщо ви зруйнуєте себе, то зруйнується Всесвіт.

Я закликав їх керуватися девізом, який обрав собі ще замолоду: «Перш ніж прагнути панувати над Всесвітом, навчись досконало володіти собою». Америка була багатою країною і стала одержима матеріальними благами. Я стояв у вирі цієї матеріальної цивілізації та наголошував про душу. Ви не побачите душі та не зможете потримати її в руках. Проте саме вона веде нас по життю. Без душі ми ніщо. Тоді я говорив про істинну любов, любов, зосереджену на Богові, яка має спрямовувати нашу душу. Я вчив, що ми можемо бути справді вільними лише тоді, коли, керуючись істинною любов'ю, маємо чітке розуміння того, хто ми є, і практикуємо самоконтроль.

Я навчав цінувати працю. Праця — це не страждання, а процес творіння. Причина того, що людина, працюючи все життя, відчуває щастя, полягає в тому, що праця пов'язана зі світом Бога. Працюючи, люди роблять щось нове, використовуючи те, що створив Бог. Якщо ви вважаєте, що те, що ви робите, це подарунок для Бога, то робота стає в радість. Багато представників американської молоді настільки звикли до заможного життя, яке їм забезпечила гедоністична цивілізація, що не відчували радості від роботи. Тож я навчав їх працювати з радістю.

Я пробуджував у них любов до природи. Молоді люди, особливо ті, які живуть у містах, опинилися в оточенні розбещеної культури, поневолені егоїстичним життям, тому я розповідав їм про цінність природи. Бог створив природу і звертається до нас через неї. Нищити природу заради миттєвої насолоди або незначної суми грошей — це гріх. Руйнація природи отруює життя наших нащадків і робить його важким. Ми маємо повернутися до природи і почути її голос. Я казав молоді Америки, що, відкриваючи свої душі та слухаючи природу, ми можемо почути Боже слово.

Червона армія Японії (яп. ніхон секігун) — міжнародна ультраліва терористична організація нового лівого спрямування в Японії, яка існувала з 1971 до 2001 року.

Пам'ятник Вашингтону, 1976 рік

У вересні 1975 року в Беррітауні, на північ від Нью-Йорка, ми заснували Теологічну семінарію об'єднання. В основу діяльності семінарії було покладено міжрелігійну співпрацю. У ній працювали професори, які представляють іудаїзм, протестантизм, католицизм, східне православ'я та східну філософію. Коли вони читали лекції про власні релігії, наші студенти ставили їм дуже непрості питання. Заняття завжди ставали форумом інтенсивних дебатів.

Збираючись разом і проводячи дискусії, представники всіх релігій почали позбавлятися власних упереджень і краще розуміти один одного. Талановита молодь, закінчивши магістратуру в нашій семінарії, вступила до докторантур Гарвардського, Єльського та інших провідних університетів США. Сьогодні вони стали людьми, здатними очолити релігійний світ на глобальному рівні.

У 1974 та 1975 роках мене запросили виступити на Капітолійському пагорбі. Я говорив перед членами Палати представників на тему «Єдина країна під Богом». Я звертався до конгресменів з тим самим посланням, що й до молоді на вулицях, кажучи: «Америка народилася з Божого благословення. Однак це благословення було дано не лише американцям. Це було Боже благословення для всього світу, передане через Америку. Розуміючи принцип цього благословення, Америка повинна жертвувати заради порятунку світу. Для цього потрібно пробудитися, щоб повернутися до духу засновників Америки. Християнство, розділене на десятки конфесій, має об'єднатися й увібрати всі релігії та відкрити нове майбутнє для світової цивілізації». Я був першим іноземним релігійним лідером, якого запросив виступити Конгрес США. Після того, як мене запросили вдруге, значно більше

людей захотіло дізнатися, хто такий преподобний Мун з Кореї.

Наступного року, 1 червня 1976-го, з нагоди двохсотріччя заснування США ми провели святкування на стадіоні Янкі в Нью-Йорку. У той час ситуація в Америці була не вельми сприятливою, щоб відзначати свій ювілей. Над Сполученими Штатами нависла загроза комунізму, а американська молодь поринула в наркотики та вільний секс, геть забувши про Божі прагнення. Я відчував, що Америка серйозно хвора. Тож пішов на святкування, відчуючи себе хірургом, який розрізав хворе серце Нью-Йорка.

У день святкування була злива, сильний вітер розніс декорації по всьому полю стадіону, але ніхто не намагався сховатися від дощу. Музичний гурт почав грати і співати пісню «Ти моє сонячне світло» (You Are My Sunshine), й усі присутні підхопили цей спів. Незважаючи на те, що люди промокли вщент, усі співали пісню про сонце. Їхні уста співали про сонце, а очі плакали. Це була мить, коли дощ і сльози змішалися. Неймовірно, та, коли я вийшов на сцену, щоб виступити, здавалося, Бог почув цей спів, і сонце пробилось крізь дощові хмари.

Я займався боксом, коли був у школі. Гарний боксер може отримати багато ударів, але виявиться, що він не постраждав. Однак, якщо вам вдасться зробити твердий аперкот, навіть найсильніший боксер похитнеться. Я розраховував, що зможу дати США солідного аперкоту. І відчув, що потрібен значно більший мітинг, ніж ми збирали до того, щоб ім'я «Мун Сон Мьон» закарбувалося у свідомості Америки.

Вашингтон — столиця Сполучених Штатів. Прямо навпроти Капітолію є обеліск, який називається монумент Вашингтону. Це споруда у формі загостреного олівця. Між монументом і меморіалом Лінкольна простягається велика трав'яна галявина. Це місце є серцем Америки. Саме там і я запланував провести великий мітинг.

Однак, щоб провести цей мітинг, нам потрібен був дозвіл уряду США та поліції національного парку США. Більшість американських чиновників

не дуже мене любили. Раніше я розміщував у газетах матеріали, які закликали людей Америки пробачити колишньому президентові Річарду Ніксону, якого підштовхнули до кризи через інцидент Вотергейту. Цей погляд був у край непопулярним. Тож уряд США відмовляв нам, і лише за сорок днів до події ми нарешті отримали дозвіл.

Наші члени намагалися зупинити мене, кажучи, що це занадто амбітний план. Національна алея, котра оточує монумент Вашингтону, це відкритий парк у центрі міста. Широка галявина вкрита травою, на якій майже немає дерев. Якщо юрба збереться не надто численна, то це буде очевидно для всіх. Щоб заповнити таку велику територію, слід було б зібрати сотні тисяч людей. Наші члени намагалися зрозуміти, наскільки це можливо. Адже до цього тільки дві людини провели масштабні заходи на Національній алеї. Доктор Мартін Лютер Кінг-молодший провів мітинг за громадянські права на сходах меморіалу Лінкольна. Другим був преподобний Біллі Грем, який також організував там велелюдне зібрання. Тож це було дуже символічне місце. Це було місце, якому я кинув виклик.

Я безупинно молився за цей мітинг. Я чотири рази переписував промову, яку повинен був виголосити. За тиждень до події в мене все ще не було чіткого розуміння, про що саме я маю казати. Нарешті, за три дні до події я завершив написання тексту. Зазвичай я виступаю без підготовлених промов. Однак цього разу я відчував, що маю вчинити по-іншому. Я знав, чим усе закінчиться, але був абсолютно впевнений, що це вельми важлива подія.

Я ніколи не забуду, що сталося в той день, 18 вересня 1976 року. Люди почали приходити до монумента Вашингтону ще удосвіта. Зібралось близько трьохсот тисяч. Важко було збагнути, звідки взяли всі ці люди. Вони мали різний колір волосся та шкіри. Усі раси, які Бог послав на землю, зібралися того дня на мітинг. Без сумніву, це була подія глобального масштабу.

Стоячи перед усіма, хто зібрався, я сказав: «Двісті років Бог готував

Америку. Настав час пробудитися. Америка мусить виконати свою глобальну відповідальність. Озброївшись Божизмом, ви повинні звільнити комуністичний світ і, нарешті, побудувати Боже Царство на землі». Мій виступ багато разів переривали криками й оплесками.

Журнал «Ньюсвік» у щорічному фотоогляді основних подій 1976 року виставив мою фотографію, назвавши мене частиною відродження 1970-х років. З іншого боку, дедалі більше людей почало дивитися на мене з обережністю і страхом. Для них я був таким собі дивним чарівником, який приїхав зі Сходу. Я не був білою людиною, котрій вони могли вірити та йти за нею. Той факт, що я говорив речі, які певною мірою відрізнялися від того, що вони чули у своїх церквах, змусив їх відчувати невпевненість. Зокрема, вони не могли допустити ситуації, коли молоді білі люди виявляли повагу і слідували за азіатом із гострими очима у формі риби. Про мене почали поширювати чутки, що я промиваю мізки невинним молодим білим людям. Група, яка виступала проти мене, зібралася на задньому плані, за тими, хто висловлював свою підтримку. Я знав, що скоро зіткнуся з новою кризою. Однак я не боявся, бо все робив правильно.

США добре відомі як країна свободи й рівності, куди люди всіх рас приїждять, щоби втілити американську мрію. Та насправді існує велике протистояння, причина якого криється в расовій та релігійній дискримінації. Це хронічні хвороби, які мають глибоке коріння в історії Америки, тому їх набагато важче вилікувати, ніж матеріалізм і соціальні захворювання на кшталт аморальності, які виникли внаслідок достатку 1970-х років.

У ті часи я часто відвідував афро-американські церкви, намагаючись сприяти єкуменічній гармонії. Серед чорних лідерів були й ті, хто, на кшталт доктора Кінга, докладав зусилля, щоб покінчити з расовою дискримінацією і втілити Божий світ миру.

Деякі з цих служителів мали зображення з підвалів рабських ринків, що існували сотні років до того, як були заборонені. Одне з них зображало

спаленого живцем чорного чоловіка, що висів на дереві. На іншому були голі чорні чоловік і жінка, котрих потенційні рабовласники розглядали як товар. Було зображення, де чорна дитина волає, коли її забирають у матері. Важко навіть повірити в те, що люди здатні поводитися настільки по-варварськи, як це було зображено.

— Зачекайте й побачите, — сказав я на зібранні в Чикаго 24 жовтня 1975 року, — протягом наступних тридцяти років у США буде президент, народжений у міжрасовій чорно-білій родині.

Те, що я пророкував тоді, стало реальністю Америки, коли відбулася інавгурація президента Барака Обами, який більшу частину свого дорослого життя провів у Чикаго. Це пророцтво не здійснилося безпідставно. Багато людей пролило кров і піт, щоб покласти край боротьбі між расами, і нарешті ці зусилля дали плоди.

Хоч як дивно, але низка служителів відомих церков Америки прийшли і привели свою паству на мітинг біля монументу Вашингтону. Вони вирішили, що моє послання виходить за межі конфесій і що я надихаю молодих людей. Я закликав усіх вийти за межі відмінностей власних деномінацій або релігії, і саме це й відбулося під час цієї події. Мітинг біля монументу Вашингтону був не чим іншим, як дивом. Триста тисяч людей, які зібралися на мітинг, зробили цю подію однією з найбільших в історії Національній алеї.

Гедонізм (від грец. – задоволення) — напрям у етиці, згідно з яким ціннісним критерієм моралі визнається задоволення (насолада) або уникнення страждань.

Не плачте за мною, плачте за світом

Зло завжди крокує поруч із добром. Євреї в Америці домальовували вуса на моєму зображенні, намагаючись зробити мене схожим на Гітлера. Вони називали мене «антисемітом» і стверджували, що я виступав проти євреїв. Також виникла проблема і з християнами. Оскільки дедалі більше молоді та священників почали слідувати за мною, прагнучи вивчити наше вчення, традиційні американські церкви теж стали мене переслідувати. Американські ліві сили так само виступили проти мене, бо я закликав США виконати свою відповідальність і припинити поширення комунізму світом. Вони теж почали шукати шляхи, щоб зупинити мою діяльність.

Чим більше зростала наша популярність, тим більше почало з'являтися всіляких побоювань і упереджень. Молоді люди, надихнувшись моїм ученням, залишали університети або йшли з роботи й подорожували країною, читаючи лекції та збираючи кошти для нашої діяльності. Зрозуміло, що батьки хвилювалися про їхнє благополуччя.

Більш того, у Сполучених Штатах вирувала криза, викликана Вотергейтським скандалом. Я зустрівся з президентом Річардом Ніксоном, щоб закликати його спрямовувати американський народ, керуючись волею Бога. Я вмовляв американців «пробачити, любити й об'єднатися» навколо позиції президента. Це викликало обурення ЗМІ лівого спрямування. Те, що раніше не було проблемою, раптово навалилося на мене. Водночас консерватори сказали, що я занадто ліберальний і що моє вчення руйнує традиційні цінності.

Християни були незадоволені новим тлумаченням хреста. Адже я навчав, що Ісус прийшов як Месія, його розп'яття і смерть на хресті не були Божою волею. У Бога не було плану побудувати мирний світ для

людства через розп'яття Ісуса. Якби Ізраїль прийняв Ісуса як Месію, Ісус створив би мирний світ, об'єднавши культури й релігії Сходу і Заходу. Однак Ісус помер на хресті, й Божа робота повного спасіння відклалася до Другого пришествя. Саме це моє нове трактування розп'яття викликало неабияке протистояння. Не тільки традиційні церкви, але й єврейська громада стали вважати мене своїм ворогом. Вони вишукували найрізноманітніші шляхи, щоб видворити мене зі США.

Зрештою, мене знов ув'язнили. Я лише намагався відродити моральність Америки й витягти її із прірви, відповідно до волі Бога, але мене звинуватили в тому, що я не сплачував податків. На той час мені було далеко за шістдесят.

Протягом першого року, коли я був в Америці, гроші, отримані як пожертви з усього світу, я поклав на рахунок у ньюйоркському банку. У Сполучених Штатах це досить поширена практика, коли церковні фінанси перебувають на рахунку релігійного лідера. Отже, за кошти, які лежали на цьому рахунку протягом трьох років, нарахували відсотки і мене звинуватили в несплаті податків на суму близько 7500 доларів. Зазвичай за таке стягується штраф, але мене 20 липня 1984 року ув'язнили до федеральної виправної установи в Данбері, у штаті Коннектикут.

За день до ув'язнення в Данбері я провів останню зустріч членів у навчальному центрі Бельведер у Террітауні, що у штаті Нью-Йорк. Члени церкви заповнили будівлю й молилися у сльозах за мене. Того дня в Бельведері зібралися тисячі моїх послідовників. Сповнений рішучості, я сказав їм не падати духом.

— Я невинний. Я не зробив нічого поганого. Я бачу яскраве світло надії, що піднімається на Данбері.

— Не плачте за мною, а плачте за Америкою. Любіть Америку й моліться за Америку, — сказав я їм.

Я стояв перед засмученими молодими людьми, піднявши кулаки на знак надії.

Заява, яку я зробив перед ув'язненням, викликала великий ажіотаж серед релігійних людей. Започаткувавши «Товариство спільного страждання», вони масово молилися на мою підтримку. Завдяки діяльності «Товариства спільного страждання» серед вірян усіх деномінацій і конфесій прокотилася хвиля підтримки і стурбованості нападом на релігійну свободу в Сполучених Штатах.

Мені не було чого боятися, коли я йшов до в'язниці. Я знаю життя в неволі. Однак люди, які були поруч зі мною, відчували все зовсім по-іншому. Вони хвилювалися про те, що мої затяті опоненти можуть посягнути на моє життя. Але я прямував до тюрми з високо піднятою головою.

Вотергейтський скандал — політичний скандал у США 1972—1974, що закінчився єдиною в історії США відставкою президента країни Річарда Ніксона. Скандал виник через спроби адміністрації Ніксона приховати свою причетність до злочину штаб-квартири Національного комітету Демократичної партії у Вашингтоні.

«Чому мій батько повинен сидіти у в'язниці?»

Навіть перебуваючи у в'язниці Данбері, я дотримувався мого принципу «жити заради інших». Прокинувшись рано-вранці, я прибирав там, де було брудно. Під час їди інші нахилялися над тарілкою іноді дрімали або спілкувалися між собою, але я сидів із гідністю, тримаючи спину прямо. Коли мені давали роботу, я трудився більше, ніж решта і спостерігав, як працюють інші. У вільний час я читав Біблію. Один в'язень, побачивши, як я і вдень і вночі читаю Біблію, сказав мені: «Це ваша Біблія? А ось моя Біблія. Подивіться!» Він кинув мені журнал. Це було порнографічне видання «Хастлер».

У в'язниці мене знали як людину, котра мовчки працює. Я читав книги та медитував. Через три місяці в тюрмі завдяки моєму ставленню я подружився з ув'язненими та наглядачами. Я потоваришував з людиною, яка вживала наркотики, і з ув'язненим, який сказав мені, що порнографічний журнал — то його Біблія. Через місяць-два арештанти почали ділитися зі мною тим, що їм приносили в передачах. Як тільки ми змогли відкрити душі один одному, у в'язницю неначе прийшла весна.

Насправді Сполучені Штати не прагнули відправити мене в буцегарню. Мені висунули звинувачення, коли я поїхав до Німеччини і був за межами США. Тож вони б задовольнилися, якби я просто не повернувся. Їхня мета полягала не в тому, щоб ув'язнити мене, вони намагалися просто випроводити мене з країни. Коли я став відомим як «Преподобний Мун», то кількість моїх послідовників неконтрольовано почала зростати. Тому мене намагалися зупинити, створюючи перешкоди на моєму шляху. Так само, як і в Кореї, я став клопотом для існуючих церков. Оскільки я знав, що їхня мета полягає саме в тому, щоб зупинити мене, я вирішив повернутися в Америку й піти до в'язниці. Адже в мене були справи, які неодмінно треба було зробити в

Сполучених Штатах.

Я вважаю, що опинитися у в'язниці — це не так і погано. Якщо я хочу, щоб людина, яка ридає в розпачі, покалася, спочатку я сам маю пролити сльози. Не пройшовши самотужки через відчайдушні ситуації, я не зможу примусити інших підкоритися Богові. Адже шляхи Господні незбагненні. Після того, як мене ув'язнили, сім тисяч священників та інших релігійних лідерів звинуватили уряд США в порушенні релігійної свободи й почали докладати зусилля, щоби врятувати мене. Серед них був преподобний Джеррі Фолвелл із Південної баптистської церкви, який представляв консервативне християнське крило Сполучених Штатів, і доктор Джозеф Лоурі, котрий молився за благословення під час інавгурації президента Обами. Вони очолили боротьбу за моє звільнення. Крім того, моя дочка Ін Джін — молода дівчина 20 років, йшла разом із ними. Виступаючи перед сімома тисячами священників, вона у сльозах прочитала свого листа до мене.

«Вітаю. Я Мун Ін Джін, друга дочка преподобного Мун Сон Мьона. 20 липня 1984 року все виглядало так, немов у нашій родині настав кінець світу. Це був день, коли мого батька ув'язнили в Данбері. Я не могла навіть собі уявити, що подібне може статися з моїм батьком, особливо в Америці — вільній країні, яку мій тато дуже любив і якій щиро служив. Мій батько багато працював відтоді, як приїхав до США. Я майже ніколи не бачила, щоб він спав. Щодня він рано встає, молиться і працює. Я ніколи не бачила, щоб хтось працював із більшою відданістю заради майбутнього Америки і для Бога. Однак Америка ув'язнила мого батька у Данбері. Чому він повинен сидіти в Данбері? Він ніколи не переймався власними стражданнями. Його життя було сповнене сльозами та муками, оскільки він прагнув виконати Божу волю. Зараз йому вже 64 роки. Єдиним його злочином було те, що він любив Америку. Але зараз він мисить або посуд у тюремній їдальні, або підлогу. Минулого тижня, коли я відвідувала батька, то вперше побачила його в арештанській робі. Я не могла зупини моїх сліз. І тоді батько сказав, щоб я не плакала за ним, а молилася за Америку. Він сказав мені зібрати увесь мій гнів і сум і перетворити їх на могутню силу, яка зробить цю країну справді вільною. Він сказав, що під час ув'язнення здолає будь-які труднощі і будь-яку

несправедливість, але нестиме цей хрест. Свобода релігії є основою всіх свобод. Я щиро вдячна всім присутнім за підтримку релігійної свободи».

За хорошу поведінку мені зменшили покарання на шість місяців і звільнили після тринадцяти місяців. У день, коли я вийшов із в'язниці, у Вашингтоні, округ Колумбія, відбувся бенкет на честь мого звільнення. Близько 1700 християнських священників та єврейських рабинів зібралися й чекали на мене. У своєму виступі я ще раз наголосив на важливості вийти за рамки власної релігії або конфесії. Я звернувся із закликом до всього світу, абсолютно не переймаючись реакцією тих, хто виступав проти мене.

«Бог не належить жодній конфесії. Він не обмежує себе якимись другорядними аргументами різних доктрин. У великому батьківському Шімджон Бога немає відмінностей залежно від національності чи раси. У ньому немає стін між народами чи культурами. Навіть сьогодні Бог продовжує робити все можливе, щоб обійняти всіх людей світу як Своїх дітей. Сьогодні Америка сповнена расових проблем і проблем, пов'язаних зі втратою цінностей і моральною деградацією. Досить гостро стоять питання духовної спраги та занепаду християнської віри, а також питання атеїстичного комунізму. Ось чому я відгукнувся на Божий заклик і приїхав у цю країну. Сьогодні християни мають пробудитися і стати одним цілим. Переглянувши роль, яку вони відігравали дотепер, священники мають покаятися. Ситуація, що склалася дві тисячі років тому, коли Ісус прийшов і закликав людей покаятися, повторюється сьогодні. Ми мусимо виконати ту важливу місію, яку Бог дав Америці. Ми не можемо залишити все як є. Потрібна нова реформа».

Коли я вийшов із в'язниці, то не залишилося нічого, що могло мене стримувати у моїй діяльності. Щоб застерегти грішну Америку, я став робити ще гучніші заяви. Я багато разів наполегливо наголошував, що єдиний спосіб оживити США — це відродити Божу любов і моральність.

Я не зробив нічого поганого, але був ув'язнений, однак і в цьому була Божя воля. Після мого звільнення ті, хто докладав для цього багато

зусиль, по черзі приїжджали до Кореї дізнатися більше про те, що я роблю. Вони приїздили, щоб зрозуміти, чому дух преподобного Муна приваблював так багато молоді в Америці. Повернувшись до Сполучених Штатів, 120 із цих священників організували «Конференцію американського духовенства з лідерства» (American Clergy Leadership Conference).